

RAPPORT

DELEVALUERING AV NASJONAL KOMMUNIKASJONSSTRATEGI
FOR BRANNSIKKERHET 2013-2020
DIREKTORATET FOR SAMFUNNSSIKKERHET OG BEREDSKAP
(DSB)

21 JANUAR 2019

Leveransen er utarbeidet for oppdragsgiver, og dekker kun de formål som med denne er avtalt. All annen bruk og distribusjon skjer for oppdragsgivers regning og risiko. BDO AS eller BDO Advokater AS vil ikke kunne gjøres ansvarlig overfor en tredjepart.

INNHold

1	INNLEDNING	3
1.1	BAKGRUNN.....	3
1.2	OM OPPDRAGET.....	3
1.3	PROSESS.....	3
1.4	METODE OG DATAINNSAMLING	4
2	DEL 1 - SAMARBEIDSPARTNERE	4
2.1	OPPFATTES BRANNFØREBYGGENDE ARBEID MELLOM MYNDIGHETENE OG ANDRE RELEVANTE AKTØRER SOM SAMORDNET?	4
2.2	ENKELTÅRSAKER TIL BRANN I HJEMMET	5
2.3	RISIKOGRUPPER.....	6
3	DEL 2 - NASJONAL KOORDINERINGSGRUPPE FOR BRANNSIKKERHET	6
3.1	FORBEDRINGSPOTENSIAL.....	7
4	DRØFTING	8
5	AVSLUTNING	9

1 INNLEDNING

1.1 BAKGRUNN

Ansvar for forebyggende brannsikkerhet ivaretas formelt sett av myndigheter, næringsliv, frivillige og private organisasjoner. Ikke minst har også hver enkeltperson et selvstendig ansvar for å forebygge at færrest mulig branner inntreffer.

Et viktig virkemiddel for å forebygge at branner inntreffer er informasjonsarbeid. Det gjennomføres mye bra arbeid på området, samtidig er det en kjent svakhet at samordning på tvers av virksomheter og målrettet innsats mot risikogrupper har vært en utfordring når formålet er å oppnå størst mulig effekt av den forebyggende innsatsen. Dette kom blant annet frem av Stortingsmelding nr. 35 (2008-2009) *Brannsikkerhet. Forebygging og brannvesenet redningsoppgaver*.

Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) utarbeidet «*Nasjonal kommunikasjonsstrategi for brannsikkerhet*» i 2013. Sammen med målrettet innsats, kunnskaps- og kompetanseutvikling samt evaluering er samordning en av disse fire strategiene. En sentral målsetning er at styrket samordning av den nasjonale innsatsen på informasjonsområdet skal bidra til å redusere antall branner og antall brannomkomne samt å redusere følgene av branner¹.

1.2 OM OPPDRAGET

DSB har fått gjennomført flere devalueringer i løpet av kommunikasjonsstrategiens periode. Flere av disse har vektlagt samordning på lokalt nivå, men i mindre grad på nasjonalt nivå. For å belyse teamet samordning på nasjonalt nivå har BDO AS på oppdrag fra DSB gjennomført dybdeintervjuer med 25 ressurspersoner fra ulike virksomheter som har en rolle i det forebyggende brannsikkerhetsarbeidet i landet.

Oppdraget har vært delt i to deler. Hensikten med del én er å belyse hvorvidt myndighetene og andre samarbeidende aktører fremstår som samordnet når det gjelder arbeid med brannforebygging, herunder hvordan samordning foregår, hva som er de største enkeltårsaker til branner i hjemmet og hvilke risikogrupper som er mest utsatt for brann. Representanter fra Surnadal brann- og feiervesen, Kragerø brann og beredskap, Oslo brann og redning, Trøndelag brann- og redningstjeneste IKS, Rogaland brann og redning, Trønder Energi, Varanger Kraft, BKK Elsikkerhet, NELFO, If og Gjensidige deltatt i denne delen av arbeidet.

Den andre delen av arbeidet har vært rettet mot nasjonale koordineringsgruppen for brannsikkerhet (NAKOBRAKO) hvor hensikten var å belyse hvorvidt man har blitt mer samordnet gjennom nedsettingen av koordineringsgruppen. Koordineringsgruppen har et bredt mandat¹, men ble blant annet opprettet for å (...) *tilrettelegge for at nasjonale mål og strategier følges opp på lokalt nivå, samt gjennomgå dagens informasjonstiltak og foreslå nye. Gruppen skal bidra til god planlegging av aktiviteter, og til at budskapet blir enhetlig*». Respondentene i undersøkelsen representerte virksomheten NELFO, Finans Norge, Norsk brannvernforening, NBLF, Feirenes landsforening, Infratek, Forum for branninformatører (BIF) og Det lokale eltilyn (DLE). DSB var også en del av denne undersøkelsen.

1.3 PROSESS

BDO ble tildelt oppdraget 27.11.18. Oppstartsmøte ble avholdt hos DSB 04.12.18. Et utkast av rapporten ble sendt til DSB 17.12.18. Det ble avholdt en presentasjon hos DSB 07.01.19.

¹ Nasjonal kommunikasjonsstrategi for brannsikkerhet, DSB (2013).

Rapporten ble sendt på høring hos DSB Januar 2019. En endelig versjon av rapporten er utstedt 21.01.2019.

1.4 METODE OG DATAINNSAMLING

DSB utarbeidet spørsmål og respondentlister hvorpå BDO gjennomførte telefonintervjuer i uke 49 og 50, 2018. Rapporten inneholder sammenstilling av funn, drøfting og konklusjon.

1.4.1 Personvern

Respondentene fikk tilsendt en e-post i forkant med generell informasjon om undersøkelsen og de spørsmål som vi ønsket belyst. Det ble ikke gjort audiovisuelt opptak av intervjuene. Respondentene ble gjort kjent med at det ble gjort notater underveis i samtalen. Det er benyttet direkte sitater der hvor dette er vurdert til å gi en vesentlig merverdi til rapporten, samtidig som det ikke skal være mulig å identifisere hvem som står bak selve uttalelsen.

2 DEL 1 - SAMARBEIDSPARTNERE

2.1 OPPFATTES BRANNFØREBYGGENDE ARBEID MELLOM MYNDIGHETENE OG ANDRE RELEVANTE AKTØRER SOM SAMORDNET?

Representantene som er intervjuet forteller at det er etablert både uformelle og formelle samarbeidsordninger om brannforebygging på lokalt nivå. Det er en generell oppfatning at mange har etablert et samarbeid mellom de ulike tilsynsmyndighetene i regionene og at dette er en effektiv måte å koordinere samarbeid på tvers av ulike områder på. Eksempler på aktører som har en sentral rolle innen brannforebygging er skjenkekontrollen, helsemyndigheter, byggesak, DLE, integrering, næringskonsulenter, ruskontakter, samt skatt- og arbeidstilsyn. Flere respondenter forteller også at de avholder faste møter flere ganger i året for å diskutere pågående arbeid og utfordringer på forebyggende brannsikkerhet. En av respondent uttalte i den forbindelse at arbeidet «Absolutt er blitt bedre, gått i en positiv retning uten tvil. Det er et jevnt godt stabilt arbeid, men ingen store gjennombrudd». En annen respondent var enig i at det har gått i positiv retning (...) uten tvil, men vi har mye igjen, det er veldig vilkårlig fra brannvesen til brannvesen hvordan ting gjøres». Samtidig var det flere som mente at «Det ikke er noe mer samordning enn hva det har vært tidligere. Veldig avhengig av de lokale forhold. Noen plasser er det litt mer samarbeid enn andre plasser».

Mange uttrykker bekymring for at de lokale initiativene er sårbare fordi man er helt avhengig av at ressurspersoner hos de ulike etatene har kunnskap om, og et engasjement for brannforebygging. Dersom en person fratrer, eller bytter arbeidsplass er det lett for at man mister kontakt med de ulike aktørene og samarbeidet faller bort, eller kvaliteten reduseres. Samtidig nevnes det at man i alt for liten grad utnytter potensialet som ligger i feiervesenet, og hver enkelt feier. Disse har én til én besøk hver eneste dag, og kan mye om brannforebygging. Samtidig er mye av arbeidet deres avgrenset til ildsteder og piper. En respondent hevder dette er dårlig ressursutnyttelse. Mange mindre brannvesen har ikke egne informasjonsmedarbeidere, noe som trekkes frem som en utfordring av flere respondenter. Konsekvensen av dette er at man nedprioriterer informasjonsarbeid.

Når det gjelder tiltak og kampanjer så er det en utbredt oppfatning hos flere at de verdsetter de nasjonale kampanjene, og at «Det er lettere å holde trykket oppe når DSB kjører på med nasjonale kampanjer». Lokale initiativer har en tendens til å dø ut hvis man ikke har noen som driver dette fremover. Samtidig er det flere som nevner at det kan være tid for en modernisering på enkelte områder av de nasjonale kampanjene. Noen kampanjer går litt mye på «autopilot», og det er det «samme hvert år». En respondent uttalte «det blir fort den samme stilen over alle

kampanjene». Samtidig nevner en respondent at det er «få som kan forplikte seg inn i samarbeidet rent økonomisk».

Flere opplyser at de savner mer tydelige føringer fra sentralt hold og forankring i lovverket omkring en plikt til å samarbeide om brannforebygging. Per i dag fremstår dette noe fragmentert. DLE er finansiert via DSB og brannvesenet via de ulike eierkommunene (IKS-ene). En respondent opplyser at det er og har vært en profesjonskamp knyttet til hvem som skal drive med både brannforebygging og brannkommunikasjon. «Mye av grunnen ligger i at direktoratet har forskjellig miljøer, men finansieringen av disse miljøene er forskjellige, da får man ikke to hender på rattet». Man drar i ulike retninger og «vi har ingen insentiver for å samarbeide, vi gjør vår og de gjør sitt». Til syvende og sist blir det «en dragkamp om arbeidsplasser og frykten for å miste oppgaver». Vedkommende mente at man har gjort det man kan på lokalt nivå, og det er større strukturelle endringer knyttet til organisering og finansiering som må gjøres for å få disse miljøene til å samarbeide bedre enn de gjør i dag. Begge har «solid kompetanse på brannforebygging, men samarbeidet er det mye å hente på».

2.2 ENKELTÅRSAKER TIL BRANN I HJEMMET

Det er mange ulike årsaker til at branner i hjemmet oppstår. Grovt sett kan disse deles inn i menneskelig årsaker på den ene siden og tekniske årsaker på den andre. Det kan også være en kombinasjon. Respondentene ble bedt om å uttale seg om hva de opplever er den største enkeltårsaken til branner i hjemmet. Dette spørsmålet er relevant for å kunne vurdere om kommunikasjonsstrategien har oppnådd noe av hensikten sin.

Undersøkelsen viser at det er en utbredt og samlet oppfatning, som kommer helt tydelig frem av datamaterialet, at kjøkkenet er det rommet hvor flest branner starter i private boliger. Soverom og stue er også nevnt som rom hvor det er størst risiko for at branntilløp. Når det gjelder de utløsende årsakene til branntilløp, så er det lite variasjon i svarene. Tilnærmet samtlige respondenter nevner tørrkoking og komfyrbrann som den vanligste enkeltårsaken til brann. Utover disse årsaken er også røyking, uhell med åpen ild, og feil bruk av utstyr og anlegg nevnt. Dette er en indikasjon på at menneskelig svikt og feilhandlinger både er kommunisert ut og oppfattet hos respondentene som en klar hovedårsak til branner i private boliger.

Til tross for at det er flest fellestrekk er det også noe variasjoner i svarene. For eksempel var forsikringsbransjen mer fokusert på de elektriske årsakene av brann. Ladeproblematikk blir spesielt trukket frem. Dette er begrunnet i at stadig flere sykler, biler og andre teknologiske hjelpemidler benytter batterier, og man ser en økning i antall brannårsaker som er relatert til lading. Respondentene fra enkelte virksomheter hadde en mer teknisk tilnærming til årsaksbilde hvor de vektla varmgang og overoppheting i gamle el-anlegg, og bruk av elektriske hjelpemidler som hovedårsak til branner. Én respondent svarte at feil bruk av lamper var den største hovedårsaken til brann.

Det er viktig å ta i betraktning at de ulike virksomhetene har ulike rapporteringssystemer og statistikker som de jobber ut ifra. BRIS som er brannvesenet sitt eget rapporteringssystem er knyttet opp mot de utrykninger som brannvesenet har på akutte hendelser (utrykning). Brannvesenet utarbeider på bakgrunn av hendelsene rapporter som sendes til DSB. På den andre siden har forsikringsbransjen et eget rapporteringssystem, som ikke har noe sammenheng med BRIS. Brannvesenet rykker langt i fra ut på alle hendelser hvor det er tilløp til brann. Mange blir slukket av personer i nærheten og man unnlater å ringe brannvesenet ettersom man har kontroll. Mange branner slukker også av seg selv, og oppdages først lang tid i etterkant. Forsikringsbransjen blir for eksempel orientert om langt flere hendelser enn det som DSB blir, og sitter således på et annet statistisk datamateriale omkring årsaker til branner. Kundene har ofte langt lavere terskel for å melde inn saker til et forsikringselskap sammenlignet med det de har til brannvesenet. Dette kan være en årsak til at man har noe forskjellig oppfatning omkring årsaker til branner.

2.3 RISIKOGRUPPER

For å redusere antall branner er det sentralt å jobbe målrettet inn mot de ulike risikogruppene i samfunnet. Med *risikogrupper* menes de grupper som er spesielt utsatt for å omkomme i brann eller forårsake brann.

Når det gjelder spørsmålet knyttet til hvilke risikogrupper som er mest utsatt for brann er det svært få variasjoner i svarene som ble gitt. Det er i all hovedsak tre befolkningsgrupper som blir nevnt av samtlige respondenter. Dette er eldre, personer med utfordringer relatert til rus og psykiatri, samt personer med nedsatt funksjonsevne (psykisk utviklingshemmede). Kun én respondent nevner innvandrere som en risikogruppe, og vedkommende begrunner dette med at de har en annen sikkerhetskultur enn det vi er vant med. Ingen respondenter nevnte barn og unge som risikogruppe.

3 DEL 2 - NASJONAL KOORDINERINGSGRUPPE FOR BRANNSIKKERHET

Koordineringsgruppa består av representanter fra både offentlige myndigheter, bransjeorganisasjoner og private virksomheter. Det er en bredt sammensatt gruppe, hvor deltagerne har forskjellig utgangspunkt for å være med i et slikt arbeid. Blant annet har ikke alle deltagerne erfaring fra informasjons- og kommunikasjonsarbeid. Det er stor variasjon mellom deltagerne både i forhold til kompetanse og det ansvaret de ulike aktørene har innenfor forebyggende brannsikkerhet. Tatt i betraktning at det kan være utfordrende å få en slik gruppe til å samarbeide godt, så tyder alt på at det har vært en vellykket sammensetning av representanter fra de ulike virksomhetene. Flere hevder at det har vært svært nyttig å bli bedre kjent på tvers av aktører og fagmiljø for å skape en bedre helhetsforståelse for brannsikkerhetsfaget, og hvilken rolle de ulike aktørene har inn i det forebyggende arbeidet. Ved å knytte nye bekjentskaper fører dette til at avstanden mellom aktørene blir kortere, og det er lettere å få svar på spørsmål, og vite hvor man skal henvende seg i hverdagen. Tatt i betraktning at virksomhetene som er representert har et høyt aktivitetsnivå til daglig, er det tydelig at respondentene kunne prioritert arbeidet høyere, men at det er «begrenset hvor mye tid og ressurser man kan sette av til det».

Det trekkes frem som særlig positivt at man gjennom arbeidet i koordineringsgruppa har etablert et system rundt de ulike aktivitetene, og at dette bidrar til at «det kommer mer lik informasjon ut nå enn før», videre uttalte den samme respondenten at «rundt de temaene som man har fokusert på, så har man gjort store sprang ovenfor de ulike bransjene som er representert i NAKOBRAKO, men også at NAKOBRAKO får budskap ut til ulike brannvesen». Dette er en oppfatning blant flere av respondentene i undersøkelsen. Inntrykket er at man har gått systematisk til verks, og prioritert riktig i forhold til å begynne der hvor risikoen har vært størst. Det har vært et svært målrettet arbeid, og man har «fått til mye, spesielt på økt bevissthet». Man har vært oppdatert på statistikk, slik at man kan jobbe med de sakene som er aktuelle, hvor det er mest behov. Man har vært «fremsynte» og det har vært «mye bra engasjement».

Også det målrettede arbeidet med komfyrvakter høster mye skryt hos deltakerne i undersøkelsen. Både når det gjelder kampanjer ut mot publikum, og måten man har samarbeidet med bransje, leverandører og produsenter av komfyrvakter på. Her har man tatt store steg i riktig retning. Bjørnis-prosjektet blir også trukket frem som «et felt der man virkelig har lykkes». Det hevdes at NAKOBRAKO skal ha mye av æren for realiseringen av dette prosjektet. At man stilte seg bak det og tok eierskap var et flott initiativ.

Alt i alt mener flere at man har fått utrettet mye sett opp imot den tiden og innsatsen som legges ned i arbeidet, og at man «har på mange måter lykkes», til tross for at man alltid kunne ønske at man «fikk til mer».

3.1 FORBEDRINGSPOTENSIAL

3.1.1 Manglende prioritering og forankring av arbeidet i egen organisasjon

Opprettelsen av koordineringsgruppen er forankret i Stortingsmelding nr. 35 (2008-2009) *Brannsikkerhet. Forebygging og brannvesenet redningsoppgaver* og er definert som en «satsning». Til tross for at det har blitt etablert en prosjektorganisasjon, med en prosjektleder har det ikke fulgt med et eget budsjett for hele perioden. Det har det vært en gjentakende utfordring å få på plass nok kapital, og tiden og ressursene som skulle legges ned i arbeidet har gradvis blitt redusert, år for år. DSB har måtte henvende seg til andre virksomheter for å få disse til å komme med økonomiske bidrag. Uten tilstrekkelig kapital og handlingsrom blir «den dynamikken som man ønsker litt borte» uttalte en respondent. Konsekvensen av det er at man «ikke klarer å holde trykket som man har hatt». Flere respondenter synes dette er synd. Dette har også hatt negativ innvirkning på prosjektleders evne til å holde kontinuitet i prosjektet, blant annet i forhold til langsiktig planlegging og fremdrift. Omfanget og ambisjonene har blitt mindre, og prosjektet langt smalere sammenlignet med det som var planlagt. Dette fører til at samarbeidet ifølge en respondent «lugger litt».

I tillegg til finansielle utfordringer har enkelte miljøer internt i DSB det siste året/ halvannet måtte gjøre omprioriteringer som har fått konsekvenser for deres deltagelse i koordineringsgruppen.

3.1.2 Møteaktivitet og mulighet for påvirkning

Enkelte av deltagerne har inntrykk av at man kunne vært mer strukturert i møtene, som ville bidratt til både fremdrift og effektivitet. Enkelte hevder også at det er brukt for mye tid og ressurser på å være samordnet for samordningen sin skyld, og at dette har gått på bekostning av å nå frem med budskapet til risikogruppene. Dette er dog ikke en utbredt oppfatning, men verdt å merke seg, til syvende og sist er det hvor mange som mottar budskapet og endrer holdning og atferd som bidrar til en oppnådd effekt av ulike informasjons- og kampanjetiltak.

Enkelte hevder også at det er for liten mulighet for deltagerne til å påvirke både kampanjebudskap og innhold i aktivitetene som har vært gjennomført. DSB utarbeider ting i forkant, og «man kommer til dekket bord». Det er et inntrykk at beslutninger i all hovedsak er tatt i forkant av møtene, og at man ikke er ute i god nok tid med planlegging og involvering av de ulike representantene. «Det er DSB som er i førersetet» sa en respondent. Enkelte hevder at det er litt mangel på eierskapsfølelse til en del av innholdet og at man gjerne skulle sett at det var mer fokus på involvering underveis i prosessene. Dette kunne gjort det enklere å viderefremme en del av budskapene i egen organisasjon, dersom man kunne presentert dette som «sitt eget».

3.1.3 Manglende forutsigbarhet for lokale aktører knyttet til gjennomføring av nasjonale kampanjer

For det utførende leddet i de nasjonale kampanjene styrt fra DSB, har det vært knapphet på tid i selve gjennomføringsfasen. Dette kan redusere kvaliteten på arbeidet. Flere av respondentene opplever det derfor som utfordrende at informasjon tilknyttet gjennomføring kommer for sent. Det er derfor et ønske for fremtiden at koordineringsgruppen varsler i god tid.

4 DRØFTING

Det er utarbeidet ett overordnet mål, to hovedmål og to delmål for informasjon og kommunikasjon om brannsikkerhet frem mot 2020.

Det overordnede målet er at styrket samordning av den nasjonale innsatsen på informasjonsområdet skal bidra til å redusere antall branner og antall brannomkomne og redusere følgene av branner.

- Hovedmål 1 er at økt kunnskap og bevissthet om brannrisiko i hjemmet skal gi varig endrede holdninger og adferd hos prioriterte risiko- og målgrupper og befolkningen som helhet.
- Hovedmål 2 er at risiko og målgrupper skal oppleve informasjonen og kommunikasjonen om brannsikkerhet med myndighetene og andre samordnet, helhetlig og målrettet.

Delmålene er at:

- Alle aktører skal si det samme samtidig: Informasjonen og kommunikasjonen skjer «med en stemme»- Samme type brannrisiko og samme type forebyggende tiltak formidles av de ulike aktørene.
- Informasjon og kommunikasjon er tilpasset de ulike målgruppene særtrekk, forutsetninger og behov.

Som nevnt innledningsvis er det utarbeidet fire strategier i arbeidet med informasjon og kommunikasjon fram mot 2020.

1. Styrket samordning av informasjon og kommunikasjon
2. Målrettet innsats overfor risikogrupper og målgrupper
3. Kunnskaps- og kompetanseutvikling
4. Evaluering

Funnene i denne undersøkelsen egner seg best som grunnlag for å belyse hvorvidt det første delmålet er oppnådd.

Opprettelsen av koordineringsgruppen er nedfelt i DSBs tildelingsbrev fra Justis- og beredskapsdepartementet for året 2014 og er forankret i Stortingsmelding nr. 35 (2008-2009) *Brannsikkerhet. Forebygging og brannvesenet redningsoppgaver*. Arbeidet er beskrevet som en «satsning», og det er etablert en egen prosjektorganisasjon internt i DSB. Man har knyttet til seg representanter fra aktører som har viktige roller i arbeidet med brannforebygging.

Tidligere var det kun tre virksomheter som hadde et formelt koordinerende samarbeid innen brannforebygging. Dette var brannvernforeningen, DSB og forsikringsbransjen. Mange virksomheter var ikke i stand til å påvirke hvordan de selv skulle jobbe med brannforebygging. Informasjon og råd om forebygging var ikke koordinert, og det ble brukt mye tid og ressurser på tiltak som man ikke hadde kunnskap om effekten av. En konsekvens av denne praksisen var at det var vanskelig for mottakere av budskapet å vite hvilken avsender man skulle forholde seg til, og hvilke tiltak man skulle iverksette for å redusere risiko for brann i hjemmet.

Med nasjonal koordineringsgruppe for brannsikkerhet har man etablert en formell arena som gjør det mulig for flere virksomheter å samarbeide og påvirke det arbeidet som gjøres innenfor brannforebygging. Selv om enkelte representanter kunne ønske at de hadde større påvirkningsmulighet når det gjelder «innhold», så har opprettelsen av koordineringsgruppen utvilsomt sørget for mer systematisk og målrettet innsats mot prioriterte risikogrupper. Det er blitt en dreining fra informasjon rettet mot barn og unge og befolkningen generelt, til blant annet eldre og personer med nedsatt funksjonsevne samt innvandrere. Det er gjennomført flere kvantitative undersøkelser som understøtter denne påstanden. Koordineringsgruppen har i motsetning til slik det var før, klart å samle bransjen med de viktigste aktørene og fremstå som

samlet, med koordinerte aktiviteter. Dette vises blant annet ved at mange av respondentene har samme oppfattelse av enkeltårsaker til branner, og hvilke risikogrupper som er mest utsatt. Dette er et funn som peker i retning av at strategien har oppnådd deler av sin målsetning.

I motsetning til slik det var før hvor man i all hovedsak forholdt seg til sine egne statistikker, og hadde sin egen forståelse om årsaker til branner og hvilke grupper som var mest utsatt, har man i tillegg fått en arena for kunnskapsdeling og kompetanseheving på tvers av ulike type virksomheter. Med bakgrunn i dette kan man hevde at deltagerne har tilegnet seg verdifull forståelse for både hvordan å jobbe med informasjon og kommunikasjon, og fått økt kunnskap om faget brannforebygging. En bredt sammensatt gruppe med både informasjons- og kommunikasjonsekspert, fagkyndige på brann og elektrisitet, samt ulike virksomheter som formidler budskap omkring brannforebygging, har ført til at man snakker mer «med en stemme» nå, sammenlignet med hvordan det var før. Dette er en utbredt oppfatning blant deltagerne i gruppa, til tross for at man alltid «kunne ønske man fikk til mer», og at «mye gjenstår».

Nedsettingen av koordineringsgruppa er som nevnt ovenfor tydelig forankret i styrende dokumenter. Likevel viser undersøkelsen at DSB kan prioritere arbeidet høyere. Det blir hevdet at det er mangel på både tilstrekkelige menneskelige ressurser og økonomiske midler til å gjennomføre tiltak og aktiviteter i NAKOBRAKO, og at dette har fått konsekvenser for planlegging, fremdriften og kontinuiteten. Det har videre blitt opplyst at det har vært en gradvis reduksjon i antall timer og midler som man opprinnelig skulle bruke på prosjektet.

Flere er enige om at arbeidet kunne vært mer effektivt enn slik det er organisert og praktiseres per i dag. Det er samtidig et ønske fra enkelte deltagere om at man fikk mer eierskap til innholdet i arbeidet (for eksempel kampanjer), og at det ikke var så styrt fra DSB sin side. Videre mener en respondent at dersom det hadde vært bevilget midler for hele satsingsperioden, kunne dette bidratt til å sikre større forutsigbarhet, og man kunne planlagt lenger frem i tid. På tross av at rammebetingelsene ikke har vært optimale hevder de aller fleste at gruppen har fått til veldig mye bra på kort tid sett i forhold til det arbeidet som har vært lagt ned. Flere av respondentene er helt tydelige på at arbeidet som er gjort hadde aldri vært mulig uten innsatsen som er lagt ned i koordineringsgruppa. Vi kan derfor legge til grunn at funnene i undersøkelsen langt på vei tyder på at første delmålsetting, som innebærer at ulike aktører skal si det samme, er oppfylt.

5 AVSLUTNING

Arbeid med forebyggende brannsikkerhet er et kontinuerlig arbeid, som ikke kan begrenses til en prosjektperiode. Det gjenstår fortsatt mye arbeid mot de andre risikogruppene, og man bør prioritere å sette av tilstrekkelig med rammebetingelser for at dette arbeidet skal lykkes. Når målet er å koordinere aktiviteter og fremstå samlet, er det liten tvil om at en form for samarbeid på tvers av virksomheter, slik som det som er etablert i koordineringsgruppen, er helt nødvendig for fremtiden. Dersom samarbeidet skulle falle bort, er det en mulighet for at det blir mange avsendere og ulike budskap. Hvordan samarbeidet skal være organisert, og finansiert, må utredes ytterligere i samarbeid med de ulike virksomhetene og DSB.